Kejt Frost

OSTRVO NA SUNCU

Sa engleskog preveo
Igor Solunac

Beograd, 2024

U znak sećanja na Froda, našeg predivnog kavalirskog španijela kralja Čarlsa i najboljeg saputnika u pisanju kojeg sam mogla da poželim.
Nedostaješ mi, drugar.

1.

Tabiti Kalahan je uvek bilo teško da se oprosti, ali već se bila navikla na to. Najveći deo života provela je seleći se iz jedne zemlje u drugu, stičući nove prijatelje, pokušavajući da nauči nov jezik, trudeći se da se uklopi, a onda bi se ponovo preselila i počinjala iz početka. Jedini put kad je odlučila da pusti korenje sve je krenulo strašno naopako. A tek bol... Svom snagom se upinjala da zaboravi kako se sve završilo.

Dvadeset kuća u kojima je boravila i jedanaest zemalja za skoro godinu dana. Prestala je i da broji koliko je životinja čuvala: mnogo pasa, poneku mačku, tri guštera, desetak pilića, dve ovce i šetlandskog ponija po imenu Komet. Naravno, ne sve odjednom. Zaljubila se u svakog ljubimca kojeg je srela, ali imala je i miljenike – pudlicu Ponoć i boksera Čestera. Bilo je nekoliko mesta odakle joj je bilo teško da ode, ali nikad u dovoljnoj meri kako bi razmotrila mogućnost ostanka. Naravno, ne bi ni mogla da priušti raskošnu brvnaru u Kanadi ili plutajuću kuću u Singapuru. Sticala je nove, srećnije uspomene, iako su joj svakodnevno društvo bile uglavnom životinje. Tabiti je najviše prijala mogućnost korenite promene života svakih nekoliko nedelja. Privlačila ju je mogućnost da krene iz početka na novom mestu gde je niko ne poznaje.

Podešavajući remenje na rancu, Tabita je zurila u tablu s podacima o letu. Bio je kraj leta, toplo popodne početkom septembra, a aerodrom *Umberto Delgado* u Lisabonu vrveo je od porodica i parova, uz nekoliko usamljenih putnika poput nje.

Pošto još nije bilo broja izlaza, a imala je još dosta vremena, Tabita se zaputila u potragu za kafom.

Biće ovo dug dan, pomislila je kad se sa šoljom kafe s mlekom smestila u uglu kafića. Zapravo, već je bio. Dan ranije pozdravila se s Lolom, pirgavom mačkom koju je mazila dok ju je čuvala u stanu u Barseloni. Četrdesetogodišnji vlasnik se vratio posle dve nedelje, a Tabita mu je predala ključeve, provela nekoliko prijatnih sati na ručku s njim pre nego što se smestila u hotel u blizini aerodroma spremna za rani let. Sad je u Lisabonu čekala drugi let do konačnog odredišta, portugalskog ostrva Madeira, koje će joj biti dom naredne tri nedelje i gde će se brinuti o dva psa i mački.

Tabita je napravila selfi i objavila fotografiju na *Instagramu*. Leto provedeno u Barseloni, a pre toga u Provansi, blago je potamnelo njenu prirodno bledu kožu, a pegice na obrazima postale su izraženije. Krupne kestenjaste kovrdže uokvirivale su joj lice pošto su se prethodno izmigoljile iz neuredne punđe.

Stežući svoju kafu s mlekom, slušala je muziku iz bežičnih slušalica i posmatrala ljude kako prolaze. Nije joj smetalo da sedi sama. S obzirom na izbor, bila je savršeno srećna da danima ne vidi drugu osobu. Tokom protekle godine, uvek je bila u društvu barem jednog kućnog ljubimca – s njima je lako razgovarala, a i pažljivo su je slušali. Tabita iskrivi usne u osmeh. Doduše, ne prođe ni dan a da ne razgovara s nekim. Kao deo velike i srećne porodice, a najmlađa od petoro dece, bila je manje-više u stalno u kontaktu s njima. Porodica Kalahan je imala grupu za ćaskanje na *Votsapu* i Tabita se tamo redovno dopisivala sa starijom braćom i sestrama, Elspet, Džekom, Ajonom i Lorkanom, kao i s roditeljima.

Elspet ju je redovno zvala. Naglasila bi da je ne proverava, ali Tabita je znala kako želi da se uveri da je ona dobro. Tabita i Elspet su bile najbolje prijateljice i najbliže po godinama, sa samo četiri godine razlike, dok je njen najstariji brat Lorkan dvadeset godina stariji. Iako je Tabita imala trideset dve godine, Elspet

je i dalje osećala potrebu da se stara o njoj. Tabiti se to potajno dopadalo i volela je da razgovara s njom. Dobro, razgovarala je i s drugima. Svake nedelje bi se čula s roditeljima, a gde god je boravila ljudi su pokušavali da zapodenu razgovor: prijatna komšinica u stambenoj zgradi, šanker u obližnjoj kafeteriji, a ponekad bi joj se i neki momak nabacivao, obično ako je sedela sama i ispijala piće. Njena kosa je često bila povod za razgovor. Davno su prošli dani kad su je zadirkivali jer je bila kovrdžava riđokosa. U međuvremenu je stasala, i često su je opisivali kao osobu – upečatljivog izgleda. Jedina poteškoća bila je u tome što nije želela pažnju, naročito muškaraca. Bilo joj je lakše da sama preboli ljubavne muke, a na kraju krajeva, želela je da pobegne. Društvo jednog ili dva psa joj je savršeno prijalo.

Na tabli je zatreperio broj izlaza. Tabita je sručila ostatak kafe, nabacila ranac i krenula na let za Madeiru.

Bilo je neobično da po nju dođu vlasnici kuće, ali Rufus i Kordelija, britanski par iseljenika, bili su uporni u tome da to nije nikakva muka. Let je trajao manje od dva sata, avion je sleteo u Funšal predveče, pa je to bar značilo da Tabita nije morala da provede ceo dan s njima. Osećala se prilično zlobno i nedruštveno, ali su lična pitanja bila neizbežna kada se večera sa strancima – povrh svega pitanje zašto sama putuje od mesta do mesta...

Ipak, Tabita je bila vična putovanjima. Ne samo da joj je to bilo u krvi, s obzirom na to da se njena porodica selila otkad je bila mala zbog očevog posla inženjera tehnologije za vode, nego je imala i mnogo iskustva u snalaženju po aerodromima, železničkim i autobuskim stanicama. Tokom prošle godine čuvala je kućne ljubimce na raznim stranama sveta. Preko veb-sajta za čuvanje kućnih ljubimaca pronalazila je vlasnike životinja koje je trebalo neko vreme čuvati u njihovom domu. Bila je na mnogim mestima, ali dok je avion leteo preko sivoplavog Atlantika

uživala je u zamisli da bude negde daleko od svega. Na predivnom zelenom i planinskom ostrvu u Atlantskom okeanu. Trebalo je malo truda da se stigne do njega, ali to joj se i svidelo.

Avion je sleteo na vreme, i dok je čekala prtljag Tabita je gledala ostale putnike. Uglavnom turisti, mladi i stari parovi koji su uživali u relativnom miru koji je doneo septembar, uz dodatnu prednost suptropske klime Madeire. Bilo je i mladih porodica s predškolcima, koje su maksimalno iskoristile jeftinije letove za odmor potkraj leta. Njen kofer, prekriven nalepnicama s putovanja, bio je lako uočljiv i sa olakšanjem je primetila da je i njena gitara bezbedno stigla. Svukla ih je, namestila ranac, prebacila gitaru preko ramena i krenula.

Rufus, sa uredno ispisanim znakom s njenim imenom, bio je isti kao na profilnoj fotografiji na sajtu za čuvanje kućnih ljubimaca. Izgledao je opušteno s naočarima za sunce, u pantalonama krem boje i lanenoj košulji, a ten mu je bio bronzane boje nalik štavljenoj koži. Tabita je odmah stekla utisak da dosta vremena provodi na otvorenom, verovatno igrajući golf i sunčajući se bez majice u vrtu. Mora da je negde u srednjim šezdesetim – osetila je da je svestan koliko je privlačan.

Tokom minule godine naučila je da tokom prvog kratkog susreta prilično dobro pogodi ne samo koliko godina imaju ljudi već i kakve su im ličnosti i hobiji. Zatim bi, boraveći kod njih, utvrdila da li je taj prvi utisak blizu istini ili ne na osnovu kućnih ljubimaca, izgleda doma, ukrasa i fotografija na zidovima. Zadivljeno je saznavala više o ljudima a da nije morala da ih upoznaje u stvarnom životu. Znala je kako to zvuči, ali izabrala je da se što više isključi. To joj je prijalo, čak i ako je njena porodica dovodila u pitanje takav pristup.

Rufus je prepoznao Tabitu čim ju je spazio. Riđe kose i sa upečatljivim stilom oblačenja, Tabita je znala da je prepoznatljiva na prvi pogled.

Rufus je spustio znak dok mu je prilazila i pružio joj slobodnu ruku.

– Tabita?

– Dobar dan, Rufuse – čvrsto mu je stisnula ruku.

– Drago mi je što sam te konačno upoznao. Dozvoli mi da to preuzmem – rekao je i uhvatio dršku kofera, sklonivši se s puta brojnim putnicima koji su izlazili i zaputio se prema izlazu. – Oduševljeni smo što si se prijavila da nam pričuvaš ljubimce. To će stvarno pomoći mojoj supruzi da mirno spava dok budemo odsutni.

– Lepo, baš mi je drago – zatreptala je Tabita kad su izašli na sunce. – I vi i ja od toga imamo koristi.

– Ako se dobro sećam, baviš se muzikom? – Pokazao je prema gitari prebačenoj preko njenog ramena.

– Da, uglavnom pišem pesme.

– Jesi li napisala nešto za šta sam možda čuo?

– Oh, nisam sigurna. Zavisi da li voliš veselu pop muziku.

– Hm, da li u to spadaju Dipeš mod ili Tirs for firs? – Njegov smeh je odjeknuo u svetlom, sunčanom danu.

Tabita nije mogla da prikrije osmeh. – Oni su bili malo pre mog vremena.

Izveštila se u razgovoru s ljudima kojima je čuvala ljubimce – s njima je umela da izađe na kraj. Zapravo, plašila su je pitanja koja su zadirala dublje. Iako je čeznula za samoćom, mogla je da podnese kratke susrete s novim ljudima. Najviše joj je prijao uvid u život drugih ljudi, što će joj, nadala se, s vremenom pomoći da shvati sopstveni.

U roku od nekoliko minuta vožnje od aerodroma, uspela je da baci pogled na okean i niz zelenih brda prošaranih belim kućama s krovovima prekrivenim crvenim crepom, pre nego što su zaronili u prvi od brojnih tunela dok je put sekao brdo iznad Funšala. Pogled na šumovitu unutrašnjost, s jedne strane, i svetlucavi okean iza blistavog grada koji nestaje i ponovo se pojavljuje, zbog čega je Tabita treptala na predvečernjem suncu.

– S desne strane su botaničke bašte – rekao je Rufus dok su jurili putem. Grad Funšal se prostirao s leve strane, a njegove pretežno bele zgrade prekrivale su padinu do blistavog Atlantika. – Vredi ga posetiti ako ti se ukaže prilika.

Tabita je zurila u pejzaž dok je nestajao s vidika, bujna dolina se uzdizala u šiljata zelena brda, a jedino je senka usamljenog oblaka bila mrlja na suncem obasjanoj padini. Dok su brzo napredovali putem, ulazeći i izlazeći iz tunela, Rufus je ćaskao o ostrvu i predložio joj da ide žičarom do vrtova u palati *Monte*, objašnjavajući joj koje staze duž levade – sistema kanala izgrađenih da sprovode vodu do različitih delova ostrva – imaju najbolje vodopade.

Napokon su prošli kroz ogromni grad Funšal i njegova predgrađa. Tuneli su se nastavili gde se brdovito ostrvo spuštalo pravo do okeana, put je prolazio kroz padine i izlazio opet do sela s vilama krem i ružičaste boje, sa stablima banane i palmama u vrtovima. Čak ni nakon godinu dana, čar putovanja nije se istrošila. Već joj je bilo jasno koliko je Madeira divno i posebno mesto.

Rufus je izgleda sa zadovoljstvom ćaskao s njom, što Tabiti nije smetalo, iako je ponekad njegov neprekidni monolog delovao kao da ne može da podnese ni nekoliko sekundi neugodne tišine. Ipak, bilo joj je zanimljivo da ga sluša kako priča o ostrvu i gradovima kroz koje su prolazili, dok se unutrašnjost vulkana nadvijala s njihove desne strane, nasuprot nedokučivom prostranstvu Atlantskog okeana s leve.

Kućni ljubimci koje će čuvati bila su još jedna laka tema za razgovor. Ipak je to bio razlog njenog dolaska.

– Moja supruga Kordelija se toliko brinula što opet mora da ostavi pse – rekao je Rufus i pogledao ka Tabiti pre nego što je ponovo usmerio pažnju na put. – Zadnji put su mnogo tugovali za nama, naročito Bejli. Prethodno su bili kod osobe koja čuva kućne ljubimce u svom domu, ali Bejli je prilično nervozan, pravi kućni pas. To nije bilo u redu prema njemu, niti prema Fadžu. Misti nije prevelika briga, znaš koliko mačke umeju da

budu ravnodušne, ali mislimo da će psi biti mnogo srećniji ako se neko kod kuće stara o njima.

– Dobro je imati taj spokoj – rekla je Tabita.

– A ti si taj spokoj – klimnu Rufus glavom. – Pogotovo zato što idemo na duže putovanje.

– Idete na safari, zar ne?

– Oh da, ovo će nam biti životno putovanje kako bismo proslavili četrdeset godina braka. Krećemo iz Kejptauna, zatim istražujemo vinograde Stelenboša, pa odlazimo u Tanzaniju na safari, a potom u Zanzibar da se opustimo nekoliko dana.

Tabita je s radošću slušala Rufusa kako opisuje plan putovanja. Vožnja od aerodroma do kuće na jugozapadu ostrva potrajala je dobrih pedesetak minuta, a sunce je taman krenulo da zalazi, osenčujući obzorje zlatnim prelivima. Nakon što je provela dan u putovanju, bila je nestrpljiva da stignu do odredišta i da upozna Bejlija, Fadža i Misti. Osetila je olakšanje kad je Rufus napokon najavio: – Još malo i tu smo.

Skrenuli su sa prometnog auto-puta na uzan drum koji se završavao kapijom, okruženom palmama i grmovima obrubljenim ružičastim cvetovima.

Tabita je naučila da se ne oslanja na prvi utisak i imala je osećaj kako će tako biti i sa ovim mestom, pošto je skromno pročelje od kamena vešto skrivalo raskošnu i otmenu unutrašnjost koju je videla na fotografijama.

– Eto, uspeli smo da se vratimo za videla – rekao je Rufus i parkirao se pored belog BMV-a.

Izašli su napolje u mirno toplo veče, a vazduh je prijatno mirisao na cveće duž zidova kuće. Rufus je izvadio njen kofer i ranac iz prtljažnika, a Tabita je uzela gitaru sa zadnjeg sedišta i pratila ga prema vili.

Ulazna vrata su se otvorila i na njima se pojavila žena sa osmehom na licu.

– Tabita, dobro nam došla! – poljubila ju je u oba obraza i uvela je u kuću. – Ja sam Kordelija.

Kordelija je takođe bila šezdesetih godina, otmena i suviše lepo obučena da bi provela veče kod kuće. Koža joj je bila preplanula, nokti nalakirani svetloružičastim lakom, nosila je mnogo prstenja i bila besprekorno našminkana. Duge, plave pantalone lepo su se uklapale s lepršavom cvetnom bluzom. Tabita se odlučila za udobne pamučne crne tregerice i jednostavnu belu majicu, a diskretnu šminku činili su maskara i prepoznatljiv crveni ruž.

Pošto je ostavila stvari u predsoblju kako joj je rečeno, Tabita je pratila domaćine do velikog dnevnog boravka i trpezarije u središtu vile. Iako joj je pogled načas odlutao kroz panelna klizna vrata na terasu s duguljastim bazenom, pažnju su joj istog časa privukla dva kavalirska španijela kralja Čarlsa koja su trčala prema njoj.

– Trobojni je Bejli – rekla je Kordelija sa osmehom dok je crno-smeđe-beli španijel prilazio Tabiti.

Ona je kleknula i pružila mu dlan, a Bejli ga je onjuškao.

– Smeđe-beli je Fadž. Braća su i imaju sedam godina. Naša mačka Misti je priča za sebe – veći deo vremena provodi napolju, ali sigurna sam da će se kasnije pojaviti.

Fadž je bio podjednako uzbuđen kao Bejli zbog Tabitine pažnje. Mazila im je meke glavice i češkala ih ispod dugih spuštenih ušiju. Već je ranije brinula o španijelima i znala je da su to najprijatniji psi ljupke naravi.

– Zaista su divni – rekla je, razmišljajući o tome koliko će joj prijati njihovo društvo.

Preusmerila je pažnju na spoljni svet. Tropski vrt je bio obasjan zlatnom svetlošću sumraka, a sunce je nisko na horizontu i uranja u daleki okean. Zadovoljno je uzdahnula znajući kako je, uprkos žudnji za putovanjima, više nego srećna što će naredne tri nedelje ovo mesto imati za sebe i biti u društvu njegovih četvoronožnih stanovnika.

2.

Kordelija je bila predusretljiva i razgovorljiva kao i njen muž, pa je Tabita počela da se opušta. Nije uvek bilo tako – nije bilo lako razgovarati sa svima koje je upoznala tokom prošle godine. Kordelija je preuzela vođstvo, pokazujući Tabiti kuću, a psi su ih pratili. Glavni dnevni boravak imao je neposredan pristup bazenu i vrtu, kao i stepeništu koje se uzdizalo do međusprata s dve sobe za goste sa zasebnim kupatilom. U zadnjem delu kuće nalazila se otmena kuhinja iz koje je dopirao miris pečenja koji je golicao nozdrve. Rufus je navukao rukavice za rernu i poslao njih dve napolje.

– Dobro sam izabrala – rekla je Kordelija dok su se vraćale u dnevnu sobu – muža koji je izvanredan kuvar.

Misti, njihova baršunasta meka siva mačka nečujno se pojavila, uvijajući se oko nameštaja, i posmatrala je Tabitu.

– Kažem ti da je uzdržana, ali samo dok se ne navikne na tebe. – Kordelija ju je iz dnevne sobe povela hodnikom u kojem su bili kupatilo i ostava. Gurnula je vrata sa strane kuće okrenute ka vrtu. – Bićeš u našoj sobi. Kao što smo se dogovorile imejlom, psi uvek spavaju ovde, Bejli u korpi, a Fadž obično na krevetu. Pošto Bejli ume prilično da se unervozi, mislili smo kako je najbolje da im što je manje moguće menjamo navike. To je ujedno i najbolja spavaća soba. – Nasmešila se i mahnula rukom po prostoru.

Sve je bilo besprekorno, bez ijedne pseće dlake. Zid iza bračnog kreveta, obojen tamnom pepermint-zelenom bojom,

odjekivao je spolja. Na toaletnom stočiću bile su samo kutija maramica i neiskorišćena mirišljava sveća. Izgledalo je kao kuća za pokazivanje, što naravno nije bilo ništa loše, ali Tabita je osećala pritisak da se ponaša uglađeno.

– Oslobodila sam ti prostor u ormanu i komodu koje možeš da koristiš. Kupatilo je tamo – Kordelija je pokazala prema zatvorenim vratima. – Tu je i klima-uređaj i dnevna soba. – Mašući repovima, Bejli i Fadž su kloparali preko uglačanog drvenog poda do ogromnih kliznih vrata koja su izlazila na terasu s pogledom na vrt.

Tabita je zašla dublje u prostoriju. Osim sa terase, i s kreveta je imala pogled čak do ivice bazena. Solarne svetiljke su označavale kamenu stazu koja je sekla iskošeni travnjak, ali izuzev njih, prostrani vrt s palmama i tropskim biljkama bio je obavijen tamom.

Kordelija se pridružila Tabiti pored staklenog zida. – To je pogled koji mi nikad neće dosaditi. Ako ostaviš otvorene zavese, buđenje je zaista čarobno. Biće ti veoma udobno.

– Sigurna sam da hoće – rekla je Tabita, skrenuvši pogled s vrta.

– Naša čistačica Dolores dolazi četvrtkom ujutru i dolaziće dok nas nema, ali molim te čisti za sobom i psima.

– Budite bez brige.

– Sve što treba da znaš nalazi se u paketu za dobrodošlicu koji smo ti pripremili. Prespavaćemo u gostinskoj sobi. Zaista nije problem – rekla je pre nego što je Tabita stigla da se usprotivi. – Mislili smo da bi bilo dobro da se Fadž i Bejli naviknu na tebe u uobičajenom okruženju dok smo još ovde. Pustiću te sad da se raspakuješ i smestiš. Večera će biti za dvadeset minuta.

– Hvala – odvrati Tabita dok je Kordelija odlazila sa psima za petama.

Imala je dobar osećaj u vezi sa ovim mestom. Divlje i planinsko ostrvo sa suncem tokom cele godine i suptropskom

klimom ju je privlačilo, a Madeira je dugo bila mesto na koje je želela da dođe, naročito zato što je od starog prijatelja o njemu čula dosta toga lepog. Boravak ovde biće savršena prilika da zaleči stare rane i ponovo se poveže s njim, uprkos tome što ju je pomisao na to pomalo uznemiravala. Ipak, sad nije bilo vreme da razmišlja o tome – usredsredila se na raspakivanje.

Tokom protekle godine, Tabita se navikla da je neka mesta na kojima je boravila oduševe. Nisu sva bila ovako velika i raskošna. Stančić u umetničkoj četvrti Sen Žermen de Pre u Parizu, gde se brinula o pudlici, bio je nezaboravan zbog izvanrednog hrastovog parketa i ogoljenih kamenih zidova, kao i kafića na pola minuta udaljenosti s najneverovatnijom kafom, pecivima i puslicama. Zatim je provela tri nedelje u brodu-kućici u jednoj od singapurskih marina s prijateljskim kovrdžavim bišonom. Najviše joj se dopadalo to što bi uronila u kulturu nekog mesta, boravila u nečijem domu i upoznala taj određeni deo grada. Radovala se otkrivanju Madeire i boravku koji će potrajati nešto duže nego što je to činila čitavog leta.

Pošto je prednji deo vile bio potpuno otvoren ka vrtu, svetlost iz dnevnog boravka obasjavala je terasu. Misti je vrebala preko trave, oči su joj svetlucale u tami, dok su se psi smestili na pločniku. Tabita je sedela s Rufusom i Kordelijom za stolom pored bazena, ispod pergole obrubljene svetlima i zaklonjene lisnatim palmama. Zamišljala je koliko bi bilo lepo sedeti tamo u vreli letnji dan.

Kordelija nije slagala kad je rekla da je Rufus dobar kuvar. Za večeru je pripremio *carne de vinha d'alhos*, meke komadiće svinjetine koje je dva dana marinirao u belom luku i vinu pre nego što ih je dugo pekao u rerni, i poslužio uz salatu i *milho frito*, prženi kukuruzni hleb. Okruženje je bilo idilično, a temperatura savršena jer je zalazilo sunce.

– Mnogo vam hvala – rekla je Tabita, kad joj je Rufus ponudio činiju svinjetine i ona dosula repete u tanjir. – Ovo je vrlo ljubazno od vas.

– Mi smo veoma zahvalni što ćeš biti ovde da se brineš o našim krznenim bebama. – Kordelija se slatko nasmešila.

Tabita je shvatala da su kućni ljubimci deo porodice, ali ju je nesnosno obraćanje ljubimcima rečima poput „slatkišu moj malecni" odbijalo. Možda je to proisteklo iz toga što nije imala ljubimca dok je odrastala. Kao najmlađe dete, nije imala mlađeg brata ili sestru o kojima bi se brinula i nije verovala da ima majčinskih sklonosti... Tup bol ju je presekao iz dubine stomaka do srca. Savladavši uznemirenost pre nego što se prelila, ugušila je pomisao, s nelagodom se promeškoljila na stolici i nabola komad svinjetine.

Misti joj se uz zadovoljno predenje sklupčala oko noge. – Pa, to je dobar znak – rekla je Kordelija. – Misti inače ne vole strance, zar ne, Rufuse?

Punih usta, Rufus je samo klimnuo glavom u znak slaganja.

– Očigledno umeš sa životinjama i imaš mnogo iskustva sa čuvanjem ljubimaca, kao što ti piše na profilu – nastavila je Kordelija. – Jel' zaista moguće da nikad nisi imala ljubimca? – Ubacila je viljušku punu salate u usta.

Tabita je klimnula glavom i progutala zalogaj neverovatno meke svinjetine. Često su joj postavljali to pitanje. – Često smo se selili dok sam bila dete, pa nismo mogli da imamo kućnog ljubimca. Za to nije bilo prilike ni kad sam odrasla, ali volim životinje i povremeno se staram o kućnim ljubimcima prijatelja. Zbog toga mi se čuvanje ljubimaca činilo kao savršeno rešenje. – Uzdržala se da ne kaže kako više voli životinje nego većinu ljudi.

Kordelija je uzela čašu s vinom i klimnula glavom. – Ali očigledno ti posao dozvoljava da putuješ?

– Da, pre nekoliko godina sam išla na turneje s raznim bendovima, ali u poslednje vreme sam se usredsredila na pisanje

pesama i uglavnom pišem melodiju i tekstove na ritam koji mi šalje producent. Rad na daljinu je sjajan.

– A nemaš nekoga ko bi ti nedostajao...?

Tabita je primetila Rufusovu podignutu obrvu kad je pogledom presekao suprugu.

– Ne, nemam nikoga – reče Tabita odlučno. – Dosta prijatelja i porodice svuda redom, ali nemam momka... bar ne više.

– Oh, bože – otelo se Kordeliji. – I pitala sam se da li je slomljeno srce razlog tome što sama čuvaš ljubimce.

Tabitini obrazi su se zarumeneli, a Rufus se nakašljao, prekinuvši neprijatnu tišinu time što im je dopunio čaše za vino. – Pa, reci nam, Tabita. Zašto Madeira?

– Obično idem tamo gde mi se uklapaju datumi sa onima koje sam već zakazala, a da budem sasvim iskrena, zavisi i od toga ko me prihvati.

– Da, bili smo zapanjeni koliko smo prijava dobili – rekla je Kordelija. – Nismo znali da će biti više onih koji čuvaju ljubimce nego ljubimaca!

– Da, čuvanje kućnih ljubimaca je prilično tražen posao i zato se trudim da budem što prilagodljivija i ne pravim pitanje oko toga gde ću završiti. Otkrila sam neka neverovatna mesta i bila prijatno iznenađena onim koje ne bih nužno izabrala.

Kordelija se zavalila u stolicu i izgladila nabore na pantalonama. – Nešto posebno?

– Gent mi pada na pamet, jer o njemu nisam bogzna šta znala. Često su me mesta o kojima nikad ne bih razmišljala najviše iznenadila u pogledu toga koliko ih sad volim.

– Mesta ili kućni ljubimci? – Kordelijine oči su zasvetlucale dok je gledala u Tabitu preko čaše vina.

– Oh, i jedno i drugo. – Tabita se osmehnula. – Još nisam upoznala ljubimca koji mi se nije dopao, a gde god sam bila pronašla sam nešto privlačno. Ponekad ubodem zgoditak i dobijem sve: savršenog ljubimca, neverovatno mesto i izvanredan

dom. Čini mi se da će tako biti i kod vas. – Sagnula se i pomilovala Fadža po glavi.

– On će prvi sesti pored tebe, nadajući se da će ti ispasti nešto hrane, zar ne, Rufuse?

– Nego šta će, iako se uzdržavamo da ih hranimo bilo čim sa stola.

– O, ne brinite za to – reče Tabita. – Pratiću uputstva koja ste mi pripremili.

– I siguran sam da će ti se dopasti Madeira – rekao je Rufus samouvereno. – Nama se jako sviđa.

– Već dugo živite ovde?

– Dvadeset dve godine – rekla je Kordelija sa zadovoljnim osmehom. – Živeli smo u Sariju, a Rufus se bavio finansijama u London Sitiju, tako da je stalno morao da putuje na posao, a želeo je da uradi nešto više u životu, zar ne, dušo? Bio je pun poslovnih ideja – pravi preduzetnik.

– Radio sam šezdeset sati nedeljno, što nam je donosilo mnogo novca, ali znao sam da ću izgoreti ako nastavim tim tempom. A Kordelija je bila čudo u marketingu, vodila je preduzeća do neslućenih uspeha, što nas je navelo da se zapitamo zašto to ne bismo mogli da radimo sami. Iz gostinske sobe smo pokrenuli svoju raskošnu turističku kompaniju, *Sunce i zvezde*, i oboje smo radili koliko god smo mogli kako bismo je postavili na noge. Kad smo osetili da smo izgradili trajnu i održivu kompaniju, koraknuli smo u nepoznato, prodali je i preselili se ovamo.

Sklopivši ruke i stežući čašu s vinom, Kordelija je pogledala Tabitu. – Prijatelji i porodica su se zapitali zašto baš Madeira, a ne, recimo, jug Francuske, ali to je ostrvo u koje smo se oboje zaljubili na odmoru kad smo imali dvadesetak godina. Suptropska klima nas je očarala, zar ne, dušo? Obožavamo šetnju, a staze duž levade – kanala za navodnjavanje – širom ostrva su predivne.

– Da ne pominjem kako postoji svetski poznat teren za golf, što me je prilično obradovalo – Rufus se široko osmehnuo. – U

Sariju smo čeznuli za životom na otvorenom, ali Engleska baš i nema odgovarajuću klimu.

Kordelija je položila manikiranu šaku preko muževljeve nadlanice i nasmejala se. – Kad kaže život na otvorenom – ne govorimo o planinarenju zimi ili kampovanju na kiši – volimo da šetamo, ali prilično smo naklonjeni udobnosti doma. – Tabita je lako poverovala u to. – Ne, želeli smo veliki vrt, mesto gde bismo mogli da pozovemo prijatelje i uživamo u roštilju s pogledom na okean. – Mahnula je rukom prema Atlantskom okeanu, koji je blistao na mesečini iza zakošenog vrta.

Tabita je svakako uviđala privlačnost tog mesta. – Da li i dalje radite od kuće?

Rufus klimne glavom. – Poslujemo iz kućne kancelarije smeštene pri dnu vrta, ali nam je kompanija tokom godina porasla, tako da sad imamo i kancelariju u Londonu, gde je sedište većine naših zaposlenih – odlazimo tamo nekoliko puta godišnje, zar ne, dušo?

– Dobro je biti u dodiru sa zaposlenima, ali zaista možemo da radimo s bilo kojeg mesta, tako da je ovde savršeno. Imamo najbolje od svega što nam je potrebno.

– A i samo mesto – dodao je Rufus. – Nalazimo se nedaleko od sela, mogućnosti za šetnju su brojne i ništa nije predaleko. Čak je i Funšal udaljen samo četrdeset pet minuta.

– Zaista je mirno – rekla je Tabita. – I nema komšija? – Rufus i Kordelija se pogledaše.

Kordelija je uzela čašu vina i naslonila se na stolicu. – Džuli i Anton su u susedstvu – pa, kad kažem u susedstvu, udaljeni su nekoliko minuta hoda, ali su nam najbliže komšije. Ovde smo svi raštrkani, što je san snova, ali dno njihovog vrta se graniči s našim – Kordelija je značajno pogledala Tabitu i naborala nos. – Žena je prilično radoznala, pa se unapred izvinjavam. Međutim, ako znaš da ćeš biti napolju ceo dan, zamoli Džuli da obiđe pse. Jedino što je dobro u vezi s njom je što ima

slobodnog vremena i uvek je srećna da ih prošeta, zar ne, dušo? – Pogledala je muža.

– Pa, ima svojih prednosti – nasmejao se Rufus.

Osećajući se pomalo nelagodno zbog nipodaštavanja para koji još nije upoznala, Tabita se slabo osmehnula.

– Znaju da ćeš biti kod nas i imaju rezervni ključ ako ti ikad zatreba – dodala je Kordelija.

– Samo se sagni iza žbuna ako si u vrtu, a Džuli odjednom proviri preko ograde! – nasmejao se Rufus.

Jedna od najlepših povlastica čuvanja životinja je što, osim početnog sastanka s vlasnicima i predaje ključeva po povratku, uglavnom isključivo provodiš vreme u društvu životinja. Posle kraćeg vremena u Rufusovom i Kordelijinom društvu, Tabita je stekla utisak kako se radi o paru koji bi mogao da postane naporan. Jedno veče je verovatno bilo dovoljno i, iako joj nije bilo ni najmanje neprijatno, znala je da će biti daleko srećnija kad konačno bude sama.

Pošto su Rufus i Kordelija kretali prilično rano ujutru, veče se bližilo kraju. Tabita je pomogla da se raščisti sto, i kad je Kordelija napunila mašinu za pranje sudova, a Rufus zaključao, poželeli su joj laku noć.

Izgledalo je pomalo kao proba: Tabita je imala svoju sobu s psima, dok su domaćini boravili u onoj za goste. Ruku na srce, nisu mogli da je izbace kad im predstoji najbolji odmor u životu.

Psi su delovali zbunjeno kad je Tabita krenula niz hodnik prema spavaćoj sobi. Zastala je ispred vrata i posmatrala ih kako se vrte unaokolo, osvrćući se kao da pokušavaju da shvate kuda su im otišli vlasnici. A onda su, bez daljeg oklevanja, pojurili hodnikom i pošli za njom u sobu.

– Dobri momci – rekla je, čučnuvši i češkajući ih ispod brade. Pogledali su je velikim smeđim očima i u srcu je znala kako će to biti još dva kućna ljubimca s kojima će se teško oprostiti. Ali još nije bilo potrebe da razmišlja o tome. Njeno vreme na Madeiri je tek počinjalo.

Beleška o autoru

Kejt Frost je autorka više od petnaest romantičnih bestseler romana kao i avanturističke trilogije o putovanju kroz vreme za decu. Kejt je stekla zvanje mastera u kreativnom pisanju na Univerzitetu *Bat spa*, gde takođe predaje pisanje memoarske proze i kreativno pisanje na osnovnim studijama.

Knjige Knjige Kejt Frost u izdanju Izdavačke kuće TEA BOOKS d.o.o. i Izdavačke kuće Only Smiley (digitalna i/ili štampana izdanja)

Italijanski san
Jedno grčko leto
Ostrvo na suncu